

at der ogsaa kunde være Grund til at ordne eller rettere omordne gennem Lovgivningen paa. Jeg ønsker ikke at misforstås saaledes, som om det skulde være mig magtpaaliggende at hævde Loven af 1867 uforandret. Jeg betragtede det den Gang som en haard Nødvendighed, at man maatte søge at gennemføre et Lovforslag som dette, men denne Nødvendighed forekom mig den Gang at være slabt derved, at en særlig Kommission, forsynet med al den Sagkundskab, som det var muligt at bringe til Bete, og som, saavidt jeg erindrer, var nedsat efter Rigsdagens Forordning til at undersøge samtlige de Spørgsmaal, som knyttede sig til Limfjordsfiskeriet, i Henhold hertil gjorde Indstilling om nye Lovbestemmelser. En saadan Nødvendighed forekommer mig ikke at foreligge i dette Tilfælde. Jeg er meget villig til at erkende, at der kan være Brøst, og det store Brøst, ved den Ordning, som blev gennemført i 1867; men hvad der derimod staaer meget uvisst for mig, er om de Forandringer, som her foreslaas, netop ere saadanne, som ville afhjælpe Manglerne. Det vilde være mig en stor Behovligelse, hvad enten dette Lovforslag bliver vedtaget eller ikke, om vi gennem en Udtalelse af den høitberedte Minister maatte faae om end ikke en Forvisning om, saa dog i alt Fald en Udsigt til, at vi engang kunde blive frie for at lovgive paa et Omraade, der, som det forekommer mig, kun henhører under Lovgivningens Omraade, fordi det, saavidt jeg minde, i 150 Aar har været behandlet af Lovgivningsmagten, men som efter sin hele Beskaffenhed efter min Betragtning nærmest henhører blandt de Sager, som maa ønskes ordnede gennem Vedtægter, der jo selvfølgelig i et ganske andet Maal, end en Lov er i Stand til, ville kunne rette sig efter de lokale Forhold og efter hver Tids Behov. Jeg udtaler netop dette „hver Tids Behov“; thi det forekommer mig, at der paa flere Punkter er en stor Forskjel imellem den Fremstilling af de faktiske Forhold med Hensyn til Limfjordsfiskeriet, som den sagkyndige Kommission fra

1865—66 har givet, og den Fremstilling af de faktiske Forhold, som nu fra flere Sider er givet os. Jeg tvivler ikke om Rigtigheden af Fremstillingen, som den bydes os nu, men jeg konstaterer kun, at der er en væsentlig Forskjel mellem Fremstillingen den Gang og nu. Jeg antager altsaa, at der siden den Gang har fundet Forandringer Sted, hvilket da ganske vist ogsaa kunde begrunde, at der nu vedtoges andre Regler; men, har der i Løbet af 5—6 Aar fundet saadanne Forandringer Sted, saa vil selvfølgelig det Samme kunne gjentage sig periodisk, og Resultatet vil altsaa blive, at vi idelig og idelig skulle beskæftige os med et Emne, som efter min Betragtning ikke er et Lovgivningsemne. Jeg skal saaledes minde om, at det i 1867 var den gængse Forestilling, at Slynderen ikke yngede i Limfjorden, men at dens Yngel vandrede derind fra Vesterhavet, og det forekommer mig altsaa, at, naar man nu her taler om den store Skade, som visse Garn gjøre ved at ødelægge Fiskeleg, saa maa der siden den Tid have fundet en Forandring Sted. Ligeledes erindrer jeg meget tydelig, at der i 1867 blev givet en Fremstilling af Slynderfiskeriet, som gik ud paa, at Slynderne paa en vis Tid af Aaret — og det var ikke en kort Tid — vare fuldstændig ubrugelige, saa at det var meningsløst at ville forbyde at fiske i den Tid, da ingen fornuftig Fisker vilde fiske Slyndere paa den Tid. Nu gaar man derimod ud fra, at Slynderfiskeriet drives hele Aaret igennem; det maa altsaa kunne betale sig, og jeg kan derfor ikke tro Andet, end at der ogsaa paa dette Punkt maa have fundet Forandring Sted, saa at de i 1867 i en ikke kort Aarstid uspiselige Slyndere nu maa være blevene en værdifuld Vare. Jeg tror det ikke nødvendigt at nævne flere Exempler; men min Gutmælske skulde være mig meget utro, om der ikke skulde være langt flere Forskjelligheder at drage frem med Hensyn til selve de faktiske Forhold imellem, hvad der blev givet, jeg tør næsten sige som uimodsigeligt, i 1867, og det,